



# VÁNOČNÍ PŘÍLOHA POUTNÍKA

Ročník I

Prosinec 1997

## VÁNOČNÍ SEN

Jdu ztichlou mrazivou krajinou, kterou ještě prozařuje podivná hřejivá zář. Mé kroky provází ozvěna křupavých zvuků zmrzlého sněhu. Spěchám, abych se zahřál a byl tam brzo. Jak je to ještě daleko?, ptám se sám sebe. Říkali přece, že je to nedaleko. A jakou chválu pěli. A také prozpěvovali „Sláva Bohu na výsosti a pokoj této zemi!“ Jakápak tady může být sláva v pusté krajině? Obývají ji jen pastýři a ovce, žádné význačné osobnosti. A pokoj? Tolik válek si lidé vymysleli na druhé. Jak tak mudruji a reptám, docházím k zákrutu cesty a za ní - bídná salaš přikrčená ke stráni. Opět to podivné, hřejivé světlo, které září shůry a proniká kam jen dohlédneš. Tomuto světlu ustupuje tma mrazivé noci. Okolo salaše vidím hemžení nespočetného davu útlých postaviček, které se snaží přiblížit do těsné blízkosti tajuplné Rodiny, která je uvnitř.

V salaši na slámě leží Matka ještě vyčerpaná po porodu. Šťastně se usmívá na svého milovaného Synáčka. Sama obdarovaná, právě darovala vzácný život. Otec opodál v koutě chléva se snaží spravit rozpadlé jesle. Sbité břevno k břevnu vytvořilo podobu kříže. „To je přece symbol kruté smrti Římanů,“ uvažuje otec dítěte. A vzápětí jakoby slyšel hlas: „Ještě nedozrál čas. Ještě ne!“ Právě teď a zde, v tuto chvíli je oslavováno Narození, proč myslet na kříž? A je vhodné mít jednu ruku položenou na jeslích a druhou vztahovat ke kříži? Jistě! (Vždy i zrno umírá, aby dalo nový život!)

Drobné a útlé postavičky jako stíny se dožadují něžné mateřské náruče. Místo betlémských dárečků jsou zde prosebníci. Ta lidská mlád'átka nikdy nepoznala dar lásky a něžné sevření své matky. Proto se tolik dožadují lásky její a jejího Synáčka. Krutí Herodesové je příliš brzy vyrvali ze života. Nikdo je nebránil ani nelitoval. Nikdo také pro ně nechystal ani ty bédné jesle vystlané senem jemnějším než jejich matky. Z jeslí pro ně zbyl jen ten kříž. Jejich vinou bylo to, že krátce, nechtěně žili. Ani s místem v útulku pro ně nebylo počítáno. Nebylo s nimi počítáno vůbec. Prazvláštní betlémská scéna. Ale ona je tak hrozně pravdivá.

Matka bere maličké jedno po druhém do své náruče. Něžně je konejší a bez rozdílu je všechny bere k sobě a za své. A pak je něžně ukládá ke spánku na slámu ke svému Synovi. Maličcí přišli k Němu. A On je přijal také. I když v tomto čase to byla pouhá sláma, avšak poskytnutá s ohromnou láskou. Všichni v salaši pokojně usnuli. Jen pozemský otec Dítěte bdí. Rozvažuje o všem, čeho byl přítomen a uchovává všechno ve svém srdci. Jako ty maličké, které má přijmout i on a teď i v budoucnu je má i ochraňovat? Pocítil jistě rozpaky a pochybnosti. Ty však se záhy rozplynuly. On pochopil své poslání a pocítil opravdovou radost.

Můj mystický sen se s ranním rozbřeskem rozplynul. A já se probudil, abych vzdal chválu a dík Bohu za Betlém i za Golgotu a také za ty maličké, kteří byli přijati. Díky, Pane, díky!

I když stále prozařuje celou Zemi z věčného Betléma podivuhodná zář a nám je stále hlášána radostná zvěst, přesto mráz a tma se stále snaží vkrást do našich lidských srdcí a znepřístupnit nám tu úžasnou lásku Betléma. Ať se to, Pane, nikdy nestane!

(js)



**KALENDÁŘ**

St 24.12. - v 16 hod.	<b>Odpolední vigilie ze Slavnosti Narození Páně</b> ve filiálním kostele ve Verměřovicích
St 24.12. - ve 24 hod.	<b>„Půlnoční“ mše svatá ve farním kostele v Dolní Čermné</b> Při této mši provede místní chrámový sbor tradiční I.českou vánoční mši od Jana Jakuba Ryby <b>„Hej, mistře !“</b>
Pá 26.12. - v 15 hod.	<b>Živý betlém</b> na náměstí sv. Václava v Letohradě
So 27.12. - ve 14 hod.	<b>Vánoční koncert pěveckého sboru</b> Gymnázia Žamberk v Kulturním domě ve Verměřovicích
So 27.12. - ve 20 hod.	<b>Maškarní ples</b> v Orlovně v Letohradě <b>na Orlici</b>
Ne 28.12.	<b>Svátek sv. Rodiny</b> - ve farnosti proběhne při všech dopoledních bohoslužbách <b>obnova manželského slibu</b>
St 31.12. - v 16 hod.	<b>Mše svatá</b> na poděkování za prokázaná dobrodíní a s prosbou o Boží pomoc do nového roku <b>ve farním kostele v Dolní Čermné</b>
St 31.12. ve 23 hod.	<b>Děkováná adorace ve farním kostele v Dolní Čermné</b> , zakončená o půlnoci svátostným požehnáním
So 10.1.1998 -v 9 hod.	Pokračování <b>cyklu přednášek ABC křesťana</b> v Středisku kulturních služeb v <b>Ústí nad Orlicí</b> . Přednáší P.Václav Vacek, farář v Letohradě
Ne 11.1. 1998	<b>Ekumenická bohoslužba</b> v evangelickém kostele v <b>Horní Čermné</b> (hodina bude ještě včas upřesněna )
So 17.1.1998 - ve 20 hod.	<b>Ples KDU-ČSL</b> v Kulturním domě <b>ve Verměřovicích</b>
So 24.1. 1998 – v 9 hod.	Pokračování <b>cyklu přednášek ABC křesťana</b> v Středisku kulturních služeb v <b>Ústí nad Orlicí</b> .
Ne 25.1. 1998	<b>Ekumenická bohoslužba</b> ve farním kostele v <b>Dolní Čermné</b> (hodina bude ještě včas upřesněna)

**K ZAMYŠLENÍ****BOHATÉ SVÁTKY**

Venku mrzne až praští a my se brodíme hlubokým sněhem i když před několika dny přelo a mokřý sníh nepřinesl mnoho radosti ani dětem. Výlohy obchodů září množstvím světél, tisk nám ve svých listech přináší rafinovaně vkládané letáky, kterými firmy nabízejí své výrobky za speciální ceny, z rádií a televizních obrazovek na nás útočí reklamy vyrobené právě k těmto dnům. Co že se to děje zvláštního? Blíží se vánoční svátky, které jsou pro křesťanský svět jedny z nejvýznamnějších.

V několika dnech si poměrně intenzivně v duchovní rovině připomínáme narození Krista, Božího Syna ztělesňujícího absolutní lásku našeho Otce. Tak jako je narození kteréhokoliv dítěte důvodem k radosti, naději, očekávání, ale i k obavám a sílící zodpovědnosti, je také svátek narození malého

**ZAVŘI DVEŘEÉÉÉÉ !**

Ježíše důvodem ke znovuobnovení radosti z prožívaného života. Díky Božímu záměru a tomuto dítěti máme také možnost se opět a trvale podílet na životě v Božím království, v rozměru umožňujícím nám silou lásky překonávat nezdary a bolest a umocňovat dobro, o které se tu a tam snažíme.

My, kteří sebe vnímáme jako křesťany, prožíváme vánoce nejen duchovně, ale často také z pohledu společnosti, pro kterou je důvod slavení těchto svátků neznámý. Je však zajímavé pozorovat, že někteří z našich spoluobčanů nemajících potřebu uznávat církev, ale pokoušejících se otevřít něčemu, co nás daleko přesahuje, se i z důvodu hledání úkrytu před spotřebou a povrchností právě v době vánoční vyptávají s cílem poodhalit roušku tajemství, která jim podstatu vánoc zakrývá. Nám se tím otvírá možnost pomoci. Můžeme pomoci těmto vnímavým lidem nahlédnout na svátky vánoc našima očima, tak aby dojem z vánoc nebyl pouze konzumně povrchní a chudý, ale hlubší a bohatší. Vždyť bohatství vánoc nespočívá v prohýbajících se stolech, ale především v darovaných a přijímaných vnitřních prožitcích, ze kterých bychom mohli čerpat mnoho dnů a snad i týdnů v novém kalendářním roce.

(RM)

Petr Svrtr

## PAN ROK ODCHÁZÍ (SILVESTROVSKÁ)

Kdo tu tak funí, kdo tu tak ztěžka chytá dech?  
To starý rok ke svému cíli stoupá po schodech.  
Už jen pár schodů a poslední úder probudí zvon  
a kolem dav lidí – sváteční zmatek a shon,  
jen málokdo se ve svém spěchu zastaví.

„Nemáme čas! Ať jiní ho s úctou pozdraví“

Spěcháme po svých známých poklepat rukou a popřát zdravíčko,  
nacpat se cukrovím a řečma, že Klaus už není národní sluníčko,  
nemáme čas, chystáme pečínku, víno, rachejtle a světlice.....  
Silvestr kdys svátek papeže, dnes ohňostroj, pití a žranice.

Snad se najde někdo, kdo se ještě zeptá starého pána  
odkud přichází, co nám přinesl a kam jde? Do neznáma?

Tu starý pán řekne: „odpovědi ty napoví ti víra“

Od Boha já všem nosím čas – panstvu i holotě, každému stejná míra.  
Jak jste ho naplnili? No tak , hlavy, nebuďte vzpomínati líné.

Co vaše myšlenky, slova a skutky, nebyly příliš jiné  
než jaké by se líbily tomu, z jehož plnosti já byl vám dán?  
Běda těm, co měřili mě penězi, pro něž pravý smysl zůstal nepoznán  
a už, už, třepou se na rok nový co pro ně zas přinese  
a v záplavě předsevzetí i svědomí se utápí, no co, však ono to unese.

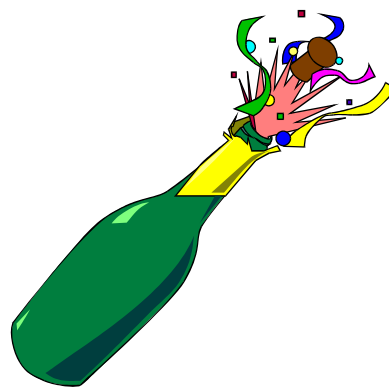
Ještě, že je tu závan vánoc – nemyslím ty přeplácané výklady,  
ale záblesk naděje ve stáji zrozené, že Spasitel je tady.  
Zrozen jak dítě chudé, bezmocné a přesto pro každého náruč milosti,  
aby bohatí, chudí, mocní, polosvatí nepadly pod tíhou svých slabostí.

Pojďme se tedy rozloučit a poděkovat za ten starý rok  
než práskne špunt a rachejtle, než hrdlo svlaží fernet štok.

Děkujme Pánu za ten čas a buďme chvíli zticha,  
naplníme srdce vděčností, ne jenom svoje břicha!

Když starý rok odchází, ptejme se v té době  
kolik lásky já jsem dal i jiným než sobě?

Tak buďte sbohem pane rok a díky za ten čas  
a dá-li Pán kousíček věčnosti, tak přijďte k nám zas.



(PeM)

## A CO JÁ?

Konec roku je pro člověka čas k zamyšlení. Večery se prodlužují a ten, kdo ještě úplně nepropadl „kouzlu“ televize, usedne nad knihou. Křesťan ukončí den pod křížem rozmluvou s Bohem o tom, co se mu ve dne podařilo a co ne.

Kritický den přidávám modlitbu k Duchu svatému. Unaven ulehám, ale nespím. Myšlenky na to, co se povedlo za dne, přinášejí další otázky, co se povedlo včera, před týdnem, rokem, před pár lety. A to nejen mně, ale celému společenství křesťanů u nás.

Vzpomínám, jak jsme se onoho nádherného poutního dne r. 1985 sešli na Velehradě. Byl to úspěch, vždyť ještě nedávno nebylo možné, aby se o pouti zmínili v tisku. Na této pouti byly umožněny přenosy do televizí celého světa. A tehdy při projevech úředníků státní moci, při výkřících požadavků náboženské svobody jsem pochopil onu nádhernou Boží reži tohoto okamžiku. Ministr Klusák říkal: „Kdybyste neměli svobodu, nebyli byste tu dnes.“ Duch sv. našimi ústy odpovídal: „Vraťte nám knihy, vraťte nám školy pro naše kněze.“ Díval jsem se dalekohledem do rozzlobené tváře ministra, zkroušených provládních kněží a do ustarané, ale hrdé tváře otce arcibiskupa Tomáška. Nejvíc mě však tehdy potěšily tváře všech lidí kolem. Oni se totiž přestali bát. Byl to první výkřik davu proti mocným této země.

A ne poslední. Brzy se začaly dít věci, které končily listopadem '89. A tehdy se znovu ukázalo, že toto vše je v režii toho nahoře. Kdo by si dříve pomyslel, jak pravdivá bude předpověď o svatořečení svaté Anežky. Prý až tehdy bude Čechům dobře, až bude uznána jako svatá. Tehdy Svobodná Evropa hlásila, že její ředitel Pavel Pecháček dostal povolení zúčastnit se svatořečení přímo v Praze. Bůh zařídil nejen to, že celý svět tak slyšel přímý přenos z naprosto zaplněného Václavského náměstí. Jsem přesvědčen, že takto Bůh tehdy zachránil celou Prahu. Vládní moc měla, jak víme, připraveny tanky, které měly v ten den demonstraci rozehnat. A tehdy se Pavel rozjel do Vysočan, kde mu v mládí režim „umožnil“ dělnickou profesi soustružníka. Jeho tehdejší kamarád tam dělal šéfa odborářům. Toho přesvědčil, že je třeba, aby s dělníky přišel. Když mocní země slyšeli pochodující dělníky s transparenty nad hlavami, dostali strach a zatroubili k ústupu. Onen odborář - Petr Miler se pak stal ministrem práce.

Mnoho se za těch pár let změnilo. Máme svobodu, semináře, nádherné knihy, jen to nadšení z nás jaksi vyprchalo. Neříkám, že bychom měli být se vším spokojeni. Věřme však, že všechna rychlá řešení mají blízko k násilí. Na naše kritické řeči si odpovíme každý sám: A co já? V čem jsem se změnil já?

Končí nám desetiletí duchovní obnovy národa. Každý rok byl vymezen některému z našich světců. Na příkladu Svaté Anežky vidíme, jakou si s námi po tuto dobu dali práci.

Dokážeme jim alespoň část tohoto úsilí vrátit?

(JM)

Oznamujeme našim čtenářům, že od listopadu 97 rozšířil redakční kroužek Poutníka zástupce z Verměřovic, pan Josef Mařík.

Vítáme ho mezi námi a zároveň vás upozorňujeme, že pro předávání svých případných příspěvků můžete využívat také jeho služeb.

Za redakční kroužek Poutníka (PeM)



## VÁNOCE ZA MÉHO DĚTSTVÍ

Někdy vyprávím vnoučatům jak jsme žili, když jsem byla v jejich letech a oni se diví a nemůžou to ani pochopit.

Bylo to za války. Bydleli jsme v malé dřevěné chaloupce v Horní Čermné, ve které byla jen jedna obytná místnost. Bylo nás tenkrát již dvanáct dětí. Pro vodu se chodilo do studánky ve sklepě. K chaloupce byl přistavěný ještě chlév a zděná stodola. Elektriku jsme neměli a svítilo se petrolejovou lampou zavěšenou nad stolem. Všude jinde se svítilo přenosnou lucernou. Měli jsme kousek pole a lesa, ale daleko, až na bystřeckých hranicích. Tatínek byl zedníkem. Práci měl jen od jara do podzimu, v zimě se nestavělo.

Ještě než napadal sněh, přinesl z lesa mech na betlém a my děti jsme se už začaly těšit na vánoce. Do oken dali naši podušky vyplněné sekajnou, aby na nás netáhlo až bude fičet meluzína. Všechny slamníky naplnili čerstvou žitnou slámou, která se pro ten účel vymlátila cepama, aby se nepolámala. Venku už mrzlo a bylo plno sněhu. Byl advent a protože byl tatínek doma, mohla maminka chodit na roráty.

Jak měla volnou chvíli, sedala potom doma k podušce a paličkovala krajky. Vzory a přízi si přivezla z Vamberka a zase tam jela hotovou práci prodat. Bylo za to málo, ale chudému je každá koruna dobrá. Nikdy mě neomrzelo se na ni při paličkování dívat. Ruce i paličky ji jen kmitaly, občas zajistila krajku špendlíkem a hned se objevil řetízek, muška nebo plátěnko. Přitom ještě stihla zpívat. Měla krásný hlas a uměla spoustu písniček, ale v adventu zpívala nejvíc roráty. Tatínek a starší sourozenci šli nitěně knoflíky, také na prodej.

Když už byly vánoce přede dveřmi, peklo se u nás cukroví. Byly to jen vykrajované perníčky a sušenky slepované marmeládou. To jsme my menší tuze rádi pomáhali. Co se polámalo, to jsme mohli sníst, ale ostatní maminka schovala až na vánoce. Kam, to je pro mě dodnes záhadou.

Ani jsme se nenadáli a byl Štědrý den. Hned ráno upevnil tatínek do rohu místnosti podstavec na betlém. Byla to taková členitá stráž a celou ji pokryl mech. Dolů postavil stáj se svatou rodinou, kolem rozmístil postavičky všech možných lidiček a po stráni vzhůru rozestavěl plno oveček. Úplně nahoře bylo několik domečků města Betléma. Figurky byly z tvrdého papíru a byly udělané tak, že se daly zapíchnout do mechu a hezky stály.

Potom přišel na řadu stromeček. Byl jen maličký. Velkého by byla škoda a také bylo doma málo místa. Měli jsme několik koupených ozdob, napečené cukroví, jablíčka a aby toho bylo víc, zabalili jsme do barevných papírků ještě kostky cukru, pár vlašských ořechů, sušené švestky a dokonce i kousky dřeva. Na všechno jsme navázali nitě a navěšeli to na stromeček. Na špici jsme dali hvězdu, dolů spustili pár papírových řetězů, co přinesly děti ze školy a úplně nakonec jsme připevnili svíčky. To byla krása, mohli jsme na stromečku oči nechat.

Od rána jsme drželi půst, ale v poledne maminka přece jenom uvařila trochu zelňačky a brambory. Potom tatínek zamíchal těsto na vánočky. Bylo ho hodně a chtělo to mužskou ruku. Maminka vánočky upletla a upekla, vonělo to krásně až navenku.

Na Štědrý den šli naši dříve poklidit a nakrmit dobytek. Starší sestra

## Advent

**Bohumil Pavlok**

Mé oči odcházejí  
za břehy babylónských řek

Bůh v ohnivém sloupu  
nad dunami pouště  
a nikde nikdo  
jen těhotná olejová mračna  
nad všemi kontinenty  
nad mými smysly

A moje srdce odchází  
za břehy babylónských řek  
kde seděli a lkali  
a na vrbách rostoucích kolem  
své zmlklé harfy rozvšesli

I srdce odchází  
neviditelný host už nevitáný  
a nikdo nikde  
jen hrůzostrašný samum  
a vyprahlá koryta vádí  
žíznivá po věčnosti

A přece a znovu  
na děťátka sněží  
nadměrná milost a s chudobou  
láska  
Těch Betlémů těch Nazaretů  
těch svatých pocestných  
co nečtou rozcestníky  
věrni své hvězdě Naději  
Těch milých prošťáčků  
co vedou svá přítulná oslátka  
do opuštěných stájí  
jediné mlčenlivé svědky  
věčného narození Syna člověka

Ó Bože  
až vystoupíš z hořícího keře  
buď zase tím bezbranným  
tím něžným a neopeřeným  
lidským ptáčátkem  
na které bělostně sněží

zatím rejžákem vydrhla podlahu a potom jsme přišly na řadu my, děti. Vzala to od nejmenšího a v malé dřevěné vaničce se jen dolévala teplá voda z kamnovce na každého dalšího sourozence. Dostali jsme čisté oblečení. Když bylo hodně zima, koupali se ti starší v rohu místnosti, kde se dal zatáhnout závěs, ale pokud to šlo, koupali se ve větších neckách v kozím chlívku. Koza občas mekla, ale jinak jí to nevadilo.

Mezitím už maminka chystala večeři. Rodiče nás při všem děláním zaměstnávali, aby nebylo tolik času na zlobení. Když bylo vše připraveno, klekli jsme před betlém a modlili jsme se. Zakončili jsme modlitbou před jídlem: „Oči všech doufají v tebe ó Pane, a ty jim dáváš pokrm v čas příhodný, otvíráš ruku svou a naplňuješ všelikého živočicha svým požehnáním....“ Až po letech jsem zjistila, že to byl text přímo z Bible.

Večeře byla jednoduchá, býval to „kuba“ (hrách a kroupy) se sušenými houbami. Byli jsme vyhládlí a všem chutnalo znamenitě. Následovala krátká modlitba po jídle a potom jsme rozsvítili svíčky na stromečku a zpívali jsme koledy, všechny, co jsme uměli a nakonec tu nejradostnější: „Narodil se Kristus Pán....“

Dárky se žádné nekupovaly, nebylo za co, ale pod stromečkem přece jenom něco bylo. Každý z rodiny tam měl papírový sáček a v něm trochu upečeného cukroví, co se nevešlo na stromeček, pár jablíček, křížal, vlašských ořechů a dokonce i pomeranč, burské oříšky, pár bonbónů a čokoláda. Měli jsme totiž strýčka v Praze a ten nám na každé vánoce poslal balíček dobrot. Maminka to všem spravedlivě rozdělila. To bylo radosti; hned jsme se do toho pustili. Potom jsme rozkrajovali jablíčka a těšili se z jádrových hvězdiček. Když už svíčky na stromečku dohořovaly, dávali jsme je do ořechových skořápek a pouštěli si svítící lodičky po vodě ve škopíčku. Také se mně líbilo, když jsme házeli botou. Sedli jsme si na zem, zády ke dveřím, nazuli botu na špičku nohy a vykopli ji za sebe. Když spadla špičkou ke dveřím, říkali jsme, že půjdeme ten rok do světa, když dovnitř, že budeme ještě doma. Bylo přítom plno legrace. Bota někomu žbluňkla do kbelíku s vodou, jinému přistála v koši s polínkami nebo na kamnech.

Spát se nikomu nechtělo, ale nic naplat, už bylo pozdě a museli jsme, alespoň my mladší, do svých pelíšků. Odsunul se stůl, lavice se sklopila na zem a bylo z ní kanape pro čtyři děti a další čtyři hupli do postele. Nejstarší sourozenci šli s rodiči na půlnoční a spali potom v seně na půdě u komína, víc postelí totiž nebylo.

Na Boží hod jsme šli i my mladší, co jsme už zvládli cestu na mši svatou. Museli jsme spěchat, abychom se zahřáli. Hlad jsme nikdy neměli, ale s teplým oblečením to bylo horší. Nebyly teplé boty ani rukavice. Místo nich jsme nosili rukávnick, říkali jsme mu „štuc“.

## Před rozsvícením

*Jan Zahradníček*

Svět roztažený  
od bran ráje až k branám Apokalypsy  
celý se vešel do jediného okamžiku  
Tvého narození

Pastýři vytrubovali na zápraží nebe  
Andělé prozpěvovali na zápraží země

Tu i tam  
radost se třásla

A pak jen úder  
úder křesťanský, úder vody křestní  
na čele nemluvnátek  
opakoval ten jásos  
zatímco otrásající výbuchy ani otrásající ticha  
nedovedly zbla spravit  
s diamantovou peckou  
srdce lidského -

A teď tma  
tma křesťanská, tma už citlivá  
na rozsvícení poslední svíčky  
číhá ze všech stran  
zda se snad přece nerozpomeneš  
zda přece - zatímco venku  
Jesličky se rychle přestrojují  
Kalvárie má začít hned



Když jsem přišla z naší chaloupky do kostela, připadala jsem si už skoro v nebi. Tolik světél, ozdobené oltáře, hudba a ten betlém s velkým Ježíškem, protože on tam byl ze všech nehlavnější, tak aby ho každý viděl. Je to ten stejný betlém, co máme v kostele dodnes.

Když teď na tu dobu vzpomínám, myslím, co se týká bídy, že jsme měli ke svaté rodině dost blízko a to byli ve vsi ještě mnohem chudší lidé. Přesto vím, že jsem prožila šťastné dětství a nejhezčí to bylo, dokud jsme byli všichni pohromadě. Jak jsme začali z domova odcházet, už to nebylo ono.

(L. Marešová)



## ÚSMĚVY

Petr přijde domů s utrženým rukávem od košile.

Mamka se ptá: „Cos dělal?“

„Lez sem na strom.“

„A proč tam lezeš, když to neumíš?“

„Dyť sem se to právě učil.“

Konečně přestalo pršet a Pepa s Vojtou chtějí ven. Babička jim říká: „Tak se běžte proběhnout, ale nezmáchejte se!“ Za chvíli přijdou, voda z nich kape a babička se diví: „Jak to Pepo, že máš mokry i vlasy?“

„Dyť vona mně hlava spadla do potůčka.“

Stáňa přijde k babičce, když má plno práce s vařením a všude se jí plete pod nohama, až mu řekne: Víš co Stáňo, nejlepší by bylo, kdyby sis sed támhle na gauč.“ Stáňa na to: „A víš, co by bylo ještě lepší, kdyby ty sis byla tady dole a já bych šel nahoru k mamince.“

Přišel dežo ke zpovědi a vrozenými tahy zajel panu faráři do kapsy.

„Copak jsi provedl, dežo?“

„Kradl jsem. Řekl dežo odevzdaně.“

„tak co jsi ukradl, musíš vrátit.“

Dežo bez váhání vrací panu faráři hodinky.

„tomu komus je ukradl, tomu je vrať!“

„já mu je dávám a on je nechce.“

„tak si je nech!!“

## PRO VOLNÝ ČAS

## KONÍČEK

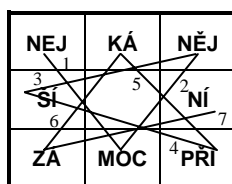
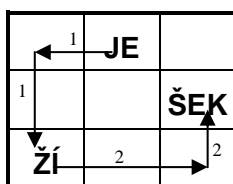
Říkáš, že jsi koníčka nikdy neluští? Tak si pamatuj! Jednotlivé slabiky se čtou za sebou tak, jako by po šachovnici skákal kůň. A kůň skáče z jednoho pole šachovnice na druhé jako by skákal do písmene „L“ (to je velké tři políčka nahoru a jedno políčko do boku). Písmenko „L“ je však natočeno, jak se to kdy hodí, třeba vzhůru nohama. Bývá zvykem - ne však pravidlem (totiž není to vždy), že tahy v jedné půli koníčka jsou zrcadlově stejné s druhou půlí. Podaří-li se ti proto tužkou spojit několik slov vlevo, zkus stejné tahy zrcadlově vepsat tužkou vpravo. V prvním tahu koněm do luštěného textu přibudou dvě slabiky. První slabika je v políčku výchozím a druhá v políčku konečném – tam kde kůň skončí. V dalších tazích přibude jedna slabika.

A ještě poradím: V rozích jsou tři tahy předem dané. V malém obdélníku vlevo je vzorek a vpravo je malý koníček pro ukázkou vyluštěný.

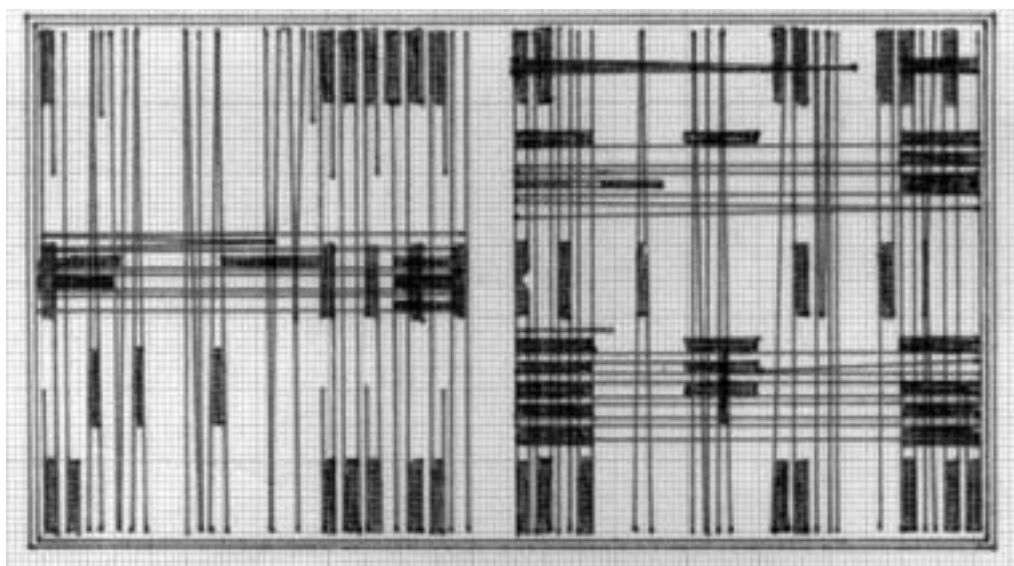
Luštění zdar!

BLIŽ	LÉ	KRI	ŠE	HO	Z	KOU	A	HO	SVÉ
STA:	DU	NÍ	CE	ŠEL	SVÉ	SVÉ	HO	PO	Z
HO	LUJ	"MI	LÉ	HO	BE!"	NÍK	CE	HA	JA
STRÉ	PŘI	SRD	ZÁ	NÍ	JE	Z	KO	SVÉ.	LÉ
"MI	NĚ	KTE	SVÉ	CE	KO	SE	MYS	PRV	BO
RÉ	CE	KÁ	DRU	ŠÍ	ZÁ	ŽÍŠ	TO	SÁM	LI
JE	NĚ:	KO	NÍ	KL	JE	NEJ	A	NA	NÍ
ZÁ	ZÁ	PO	VĚT	HÉ	MU	KÁ	LUJ	JE	ŠÍ
DOB	NEJ	V	ŘE:	MU	"MI	PAK	VĚT	PŘI	PÁ

Nápověda: Matouš, kapitola 22 (část).



## ZÁHADNÝ NÁPIS



(JM)



## PRO DĚTI

## AHOJ DĚTI!

Setkáváme se naposledy v kalendářním roce 1997. Dnes je čtvrtá neděle adventní a na adventním věnci se rozzářila poslední svíčka. Symbolizuje nám to, že končí advent a přicházejí vánoce. A my se ponoříme do jejich kouzla a začneme si vyprávět....

Na pastvinách blízko města Betléma se klidně popásala stáda ovcí. Pastýři měli celý den dost práce s tím, aby stádo uhlídali, a tak večer znaveně uléhali do měkké trávy. Tu si jeden z nich všiml velké hvězdy. Zdálo se mu, že září jasněji než ostatní hvězdy na temné obloze. Po chvíli se hvězda přiblížila natolik, že oslnila užaslé pastýře. Pak ale světlo pohaslo a mezi ovečkami a pastýři stojí anděl. S laskavým úsměvem na tváři jim oznamuje: „Nebojte se, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel,



Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách položené do jeslí.“ Mezi pastýři zavládl obrovský úžas a chvíli trvalo než se vzpamatovali. Jeden z nich pak zvedl jehně, druhý hrneček mléka, další kousek sýra, jiný kožešinu pro zahřátí a rozběhli se vedeni neznámou silou a zářivou hvězdou na nebi poklonit se malému Děťátku. Radostná zvěst se šířila a lidé přicházeli k jesličkám, nosili dárky a klaněli se malému Ježíškovi. I jedna malá myška se chtěla do Betléma podívat a přinést maličký dárek, ale nemohla rychle najít cestu. Pomůžete jí v tom klubku chodeb najít tu správnou, která ji dovede až k jesličkám?



**A co vy?**

Až se o vánocích půjdete podívat do kostela na betlém nezapomeňte přinést Ježíškovi také dárek. Určitě mu udělá radost, protože jste na něm pracovali dlouhou dobu...

Mám na mysli nejen váš „pracovní růženec“, ale i „adventní putování“. Věřím, že jste se je snažili nejen vybarvovat, ale především naplňovat modlitbou ze nemocné děti.

**Pro starší:****Pokuste se doplnit chybějící slova v následujícím textu.**

Události kolem narození Pána Ježíše popisují pouze dva ze čtyř evangelistů. Jsou to ..... a ..... Maria byla zasnoubena Josefovi, který pocházel z ..... rodu. Od krále Davida až po Krista bylo .....pokolení. Protože Josef pocházel z ....., musel tam jít a nechat se zapsat při ..... lidu. Šla s ním Maria, která čekala děťátko. Cesta byla velice namáhavá a trvala několik dní. Ani počasí nebylo moc přívětivé. Utrmácení poutníci dorazili do kraje, který se jmenuje ..... a brzy i do přelidněného města Betléma. Unavení a hladoví museli přijmout odmítnutí u mnoha dveří. Útočištěm se jim nakonec stal chudičký ..... s trochou slámy. Do této chudoby se zrodil Spasitel. Anděl ..... zvěstoval pastýřům tuto radostnou zvěst. Malému Děťátku se klaněli lidé z blízka i zdáli. A také, vedeni hvězdou, přišli tři králové ....., ..... a ..... Přinesli dary ....., .....a ..... Jeden člověk však usiloval o smrt malého Ježíška, protože měl strach o svůj trůn. Byl to král ..... Proto se v noci Josefovi zjevil Anděl Páně a řekl mu, aby s Marií a dítětem uprchli do .....

Myslím, že to pro vás nebylo moc obtížné a že jste obstáli. Na závěr bych chtěla vám všem popřát, aby všechno to, co považujeme možná za nezbytné a k vánocům neodmyslitelně patřící nezakrylo tu jejich skutečnou podstatu. Abychom dokázali vnímat ten veliký dar od Boha. To, že lidstvu daroval svého Syna. Světu, v kterém je tolik zlého. Přesto, že se to stalo již dávno, my chceme tuto skutečnost každý rok nově slavit. A radost ze svého srdce nechat rozzářit do svého okolí. Radovat se stejně tak, jako Josef s Marií, že máme Ježíše uprostřed.

(já)




---

**VÁNOČNÍ PŘÍLOHA  
POUTNÍKA, PROSINEC 1997**

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná  
Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556,  
Lanškroun

☎ 0467 / 52 31 59

